

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Ολοσημερινού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησίᾳ	δρ. 8,—	Ἐτησίᾳ	φρ. 10,—
Ἐξαμήνιος	4,50	Ἐξαμήνιος	5,50
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρξονται τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Εὐφράτιδος ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίῳ 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΧΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

[Ἰνδιάν παραμύθι]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Τὸ ἀνδρόγυνο βρέθηκε λοιπὸν ἐντὶ με-
γαλτέρας δυστυχίας. Εἶνε ἀλήθεια πῶς
εἶχαν κυβερνήσει τὸ βασίλειόν τους με-
τὴν δίκαιον καὶ καλοσύνῃ, καὶ οἱ οἱ
κατοικοὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ τοὺς βοή-
θῃσιν, μετὰ τὴν αὐστηρὴν ἀπαγόρευ-
σιν τοῦ νέου Ραγιαῖ ἀκεῖνοι ὅμως δὲν ἤθε-
λαν νὰ δεχθῶν τίποτε, γιὰτὶ δὲν ἐνόου-
σαν νὰ πάθῃ κανένας κακὸν ἐξ αἰτίας των.
Βιάσθησαν λοιπὸν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν
χώρα ἐκεῖνη, καὶ ἦσαν πρὶν δὴλὴ δειχ-
τοὺς καὶ ἔπαι τὴν ὥρα δὲν εἶχαν οὔτε ψωμί
νὰ φάνε αὐτὲ καλύβη νὰ κοιμηθῶν,
πέρασαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὰ σύνορα καὶ

μπήκαν εἰς ἓνα μεγάλο δάσος. (*)
Ἐκεῖ δὲν θάπαντοῦσαν ψυχῇ. Τὸ
ταξεῖδι τοὺς ἐντὶ ἀρχὴ ἦσαν πολὺ
εὐχάριστο. Ἄρσοι δὲν ὑπῆρχαν
ἐπαιρναν κατὶ στενὰ μονοπάτια, ἀ-
νάμεσα εἰς τὰ ψηλά δένδρα, καὶ ἐρθε-
ναν σχεδὸν εἰς τὰ σύννεφα. Ἄλλα
δένδρα, ἀναπατωμένα μετὰ κισ-
σοὺς ἀθιαιμένους, περιώριζαν ἀπὸ
ἄνω καὶ ἀπὸ κατὰ ἄνω, καὶ
πέρα πέρα ἄλλοι ὄρατοι θάμνοι με-
λαμπρόχρωμα λουλουδία ἐφθάναν
τὸ ἀνάστημα τῶ ἀνδρόγυνο.

Ἀπὸ πάνω οἱ πικνόφυλλοι κλά-
δοι τῶν δένδρων ἐσχημάτιζαν ἓνα
δρῦσιν πρᾶσινα θόλο, καὶ ἡ ἀκτι-
νες τοῦ ἡλίου τὸν περνοῦσαν ὡς
βροχὴ ἀπὸ χρυσοῦς βελόνες καὶ ἐ-
πέρναν ἐπειτα κατὰ τὴν γῆν, πλα-
τυσμένες, ὡς εὐμορφα δισκία χρυ-
σοῦ καὶ ζωταῖνα. Ἡ πετολούδες ἀρ-
γοπετοῦσαν, τὰ πουλιὰ κελα-
δοῦσαν εἰς τὰ δένδρα καὶ κάπου-
κάπου κανένα λαοὶ ξεστρώπωνε
ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ περνοῦσε
τρέχοντας μετὰ χάρι μπροστὰ
ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτὰς.

Ἄλλὰ ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο, τὸ
δάσος δὲν ἦταν πιά ὄρατο.
Μεγάλα σύννεφα μαύρα σκέπασαν
τὸν οὐρανὸν καὶ ἐδούσαν τὰς ἀκτι-
νες τοῦ ἡλίου τὰ πουλιὰ ἔπαυσαν τὰ
κελαθήματα ὅλα ἐγένοναι σιωπηλά
καὶ μελαγχολικά. Ἄστρατες σὲ λί-
γο καὶ βροντὴς, καὶ ἔφαθα ἡ βρο-
χὴ ἄρχισε νὰ πέσῃ ραγδαία, ὀρ-
μητικῇ, μετὰ δυνατὸν κρότον ἐπάνω εἰς
φυλλώματα τῶν δένδρων, καὶ τοὺς
ἐσπασε μάλιστα καὶ μερικὸς κλώ-
νους. Ἡ θύελλα αὐτὴ λίγω ἐλει-
ψε νὰ συνεπαρῇ τὸ Νάλα καὶ τὴν
Ράμα. Βράχθηκαν ὅς τὸ κοκκαλοῦ
ἀλλὰ δοξάσαν τὸ Θεὸν καὶ βόηκαν
ἓνα γέρικον δένδρον μετὰ κουφωμένον
κορμὸν, καὶ τοὺς προφύλαξε λιγάνι
ἀπὸ τὴν βροχῇ.

«Τὸ κινεζικὸν τὸν πραγματευτῶν ἐσταμάτησε
καθὼς εἶδε τὴν Ράμα.» (Σελ. 254, στ. β')

α Ἡ τίγρις τῆς γύρισε τὴν ραχὴ...» (Σελ. 254, στ. α')

(*) Ἰσοεῖκόνα προηγ. φύλλου, σ. 248.

Τότε ὁ Νάλας, ἀπὸ μιὰ τρόπον τοῦ
κορμῶν τοῦ δένδρου, εἶδεν ἐντὶ γυναικῆ
τοῦ ἓνα στενοῦ μονοπάτι, καὶ ἀνέβαινε
φειδωτὸ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Ἐγὼ μόνος φταίω καὶ βρισκόμα-
στε σὲ τέτοια θέσι, ἀγαπημένη μου, τῆς
εἶπε γι' αὐτὸ δὲν εἶνε δειχὸν νὰ ὑποφέρῃ
κανένας ἄλλος ἀπὸ ἐμέ. Γνωρίζω αὐτὸ
τὸ μέρος. Τὸ μονοπάτι καὶ βλέπετε, βγά-
ζει εἰς τὴν Κουντίνα, ὅπου βασιλεύει ὁ
πατέρας σου. Ἀπὸ ὧν δὲν εἶνε παρὰ δύο
ἡμέρας ὁδὸς. Ἄμα παύσῃ ἡ βροχῇ, θὰ
πᾶς νὰ βρῆς τὸν πατέρα σου, καὶ αὐτὸς
θὰ σὲ φροντίσῃ.

— Μὰ δὲ θάλας καὶ σὺ, ἀγαπημένε
μου ἀντρα; εἰπὴς ἡ Ράμα.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάλας· ἐγὼ
εἶμαι ἀντρας, καὶ θάταν ντροπὴ γιὰ μένα
νὰ πάω νὰ γυρέψω βοήθεια, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ

Ίδως έφερα τή δυστυχία στο κεφάλι μου. Θα μείνω στο δάσος.

— Τότε θα μείνω κ' εγώ, είπεν ή Ράμα. Θάταν μεγάλη χαρά για μένα να πάω στον πατέρα μου και σταγαπημένα μου παιδιά ή θέσις μου όμως είν' εδώ, μαζί σου, Νάλα. Μία παροιμία του τόπου μας λέει : «Χάνει, κερδίζει ή άνδρας, ή πιστή του γυναίκα πάντα τον άγαπά».

Ο Νάλας είδε πως δεν μπορούσε να της αλλάξει τήν ιδέα δεν της είπε λοιπόν τίποτ' άλλο, παρά έπερίμενε. Κι άμα ξεμέρωσε ή αύγή κ' ή βροχή κόντευε να παύει, αυτός σγκώθηκε σιγά-σιγά για να μνη ξυπνήσει τή γυναίκα του, κ' έφυγε στο δάσος, βέβαιος πως όταν ή Ράμα θα εύρισκετο μοναχή, άμέσως θα πήγαινε στον πατέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Η ΡΑΜΑ ΓΥΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ

Όταν εξύπνησε ή Ράμα, είχε πάψει πιά ή βροχή κ' αυτή ήταν μόνη. Στην αρχή άνοιξε πως ή Νάλας είχε βγεί από το δένδρο για να εύρει τίποτε να φάγουν, και τον έπερίμενε. Αφού όμως πέρασαν ώρες άδολκληρές χωρίς να τον ξαναϊδέη, θυμήθηκε τή χθεσινή τους συνομιλία και κατάλαβε πως ή Νάλας είχε φύγει. Αυτήθηκε φοβέρα να ούτε στιγμή δεν άσκέπθηκε να γυρίσει στην Κωνστίνα. Άπειραντίας γάηκε στο δάσος βαθύτερα, γυρεύοντας τον άντρα της.

Ο ήλιος βγήκε μ' όλη του τή δόξα κ' ή Ράμα προχώρουσε ολοένα πιδ βάθει στην καρδιά του δάσους. Η ζέστη ανέβαινε απ' το βρεγμένο χώμα μία εμίγλη πυκνή, και ανάμεσα της μόλις και μετά βίας ή Ράμα μπορούσε να διακρίνη το δρόμο της. Συγγά μάλιστα έσπέντατε στα δένδρα. Τά πουλιά κ' ή πεταλούδες ήταν κρυμμένες, περιμένοντας να καθαρίσει ή αέρας, και μόνο σαύρες και φαρμακερά φείδια περπατούσαν έπάνω στα ύγρα φύλλα.

Και ή Ράμα πήγαινε, πήγαινε, κρίζοντας κάθε τόσο τόν Νάλα.

Αλλά ούτε φωνή ούτε άκρόασί και μολονότι ρωτούσε, γι' αυτόν κάθε ζωντανό ή άψυχο που άπαντούσε, δεν κιντόθωνε να μάθη τίποτα.

— Νάλας, Νάλας, ... είπεν ή τίγρις, γλείφοντας τα μούστακια της είνε χοντρός, κοντός και μεσόκοπος ;

— Όχι, είνε νέος, ψηλός και δυνατός, αποκρίθηκε ή Ράμα.

— Δεν είνε παχύς ; τότε δεν ύπάρχει κανένας λόγος να τον εύρω ! είπε ή τίγρις και τής γύρισε τή σάχι με περιφρονησί.

Η Ράμα ρώτησε κατόπιν τά έντομα εκείνα που βδολκουν στα πώματα και που τά λέγουν νεκροφόρα, μήπως είδαν τόν Νάλα.

— Νάλας ; είπεν τά νεκροφόρα είνε πεθαμένοις ;

— Θεός φυλάξοι! αποκρίθηκε ή Ράμα, έλπίζω πως είνε άκόμη ζωντανός.

— Ζωντανός ; και τί να τον κάμωμε ; Έμεις μονάχα πεθαμένους κυνηγάμε !

Η Ράμα έφθασε ες ένα μέρος γυμνό, άνοικτό, όπου ένα βουνό ύψωνε τήν κορφή του ως τά σύννεφα.

— Νάλας ; αποκρίθηκε τόν βουνό άμα τόν ρώτησε για τόν άντρα της. Είνε κανένας γίγαντας τόσο ψηλός, που να κτυπά με τόν κεφάλι του τάστέρια, όταν δεν προσέγγη που περπατεί ;

— Όχι, βουνό μου ! είνε άνθρωπος λιγάκι ψηλότερός μου, είπεν ή Ράμα.

— Πο ! έκαμε τόν βουνό και καταδέχουμαι εγώ να σκύψω για να ιδώ ούτό τόν πραγματάκι που έρπει ;

Και βυθίσθηκε πάλι στην πρώτη του σιωπή.

Τότε πιά, αφού τόν πελώριο εκείνο πλάσμα δεν καταδέχονταν να τήν βοηθήσει, ή Ράμα έσκυψε στα μικρότερα που έτυχε ναπαντήσει και ρώτησε για τόν άντρα της τόν μυρμηχία.

— Νάλας ; Νάλας ; αποκρίθηκαν τά μυρμηχία είνε κανένας τσοπουλάκης σαν και μάς ; Μία καλάμιά, ένα άχερο, τού φαίνεται δρόμος άρκεία πλατύς για να περπατήση άπάνω ;

— Όχι, είπεν ή Ράμα, είνε άνθρωπος μεγάλος, ψηλός, ψηλότερος από έμέ.

— Ω, αποκρίθηκαν τά μυρμηχία εμείς βλέπομε και παθαίνουμε για να μη μάς πατούν και μάς λιώνουν τά πόδια των κολασσών του είδους σας και τώρα θα μπούμε σε κόπο για να βρούμε έναν απ' αυτούς που χάθηκε ; Άς πάη, εστο καλό !

Και τά μυρμηχία γύρισαν στη δουλειά τους κ' εξακολούθησαν να κουβαλουν σπόρους για τόν χειμώνα.

Η Ράμα κατάλαβε τότε πως καμμία βοήθειαν δεν είχε να έλπιξη. Πολλές ήμέρες κατόπιν εξακολούθησε να τριγυρίζει στο δάσος, όπου δεν έτρωγε παρά χόρτα και βατόμουρα, και παντού όλη τήν ώρα, γύρευε τόν άντρα της. Τελος πάντων, μία μέρα έφθασε στο μεγάλο δρόμο, που έσχίζε τόν δάσος στη μέση, κ' έπσεσ αζαφνα ες ένα χαραβάνι από πραγματευτάδες, που τόν συνώδευαν στρατιώτες καθάλαρηδες. Η πραγματείες τους — μεταξωτά πανιά, χαλιά πολύτιμα, μοσχολάρια κ' άλλα μπαχαρικά, — ήταν μέσα σε μεγάλες κάσσεσ φορτωμένες στη ράχι πολλών ελεφαντών. Τό παραβάνι σταμάτησε μόλις είδε τή Ράμα, κ' οι στρατιώτες τής φώναζαν πως θα τή σκοτώσουν με τά τόξα και τά βελητους άν πλησιάσει.

(Έπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΡΣΙΟ ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

— Ήξερετε, παιδιά ; μάς λέγει προχτές ή μεγάλη ή αδελφός μου. Πέρασα από τ' άμπέλι μας στο Κόνισμα κ' είδα τήν κερασία μας εκεί ! στην κλιθδα, κατακόκκινη σα νύξη στολισμένη από μακρούα βαρέθηκα να γυρίσω πάμε σήμερα να φάμε κεράσια ;

— Και θέλει ρώτημα ; τού λέμε.

— Άιστε λοιπόν να πάμε, γιατί τώρα θ' άρχισουν να σκιωλιχιάζουν, μάς λέγει, κ' εγώ σιχαίνομαι να φάω σκιωλιχιασμένα. Αυτό τόν κακό έχει αυτή ή κερασία. Φορτώνεται στα κεράσια μαύρα μεγάλα και τραγανά, χαλονέβατή είνε κ' έχει ξεπλωμένα τά κλωνάρια της για να χορταίνει από τή γή ! μά έλα που τά σκιωλιχιάζει ! λές πως τά κάνει έτσι μοναχα να τά ζηλεύεις !

Κινήσαμε όλα τά παιδιά για τ' άμπέλι. Ο τριζυγάσαμε, ή μεγάλη ή αδελφός μου έτρεξε μπροστά και μάς πήρε τά συχαρίκια πως άνοιξε κάμποσα κεράσια κ' είδε κάπου κάπου και σκιωλιχία.

— Μην άνοιξη κανένας μπροστά μου κεράσια, φωνάζει ή μεγαλύτερη αδελφή μου, εγώ ήρθα που ήρθα, θα φάω. Άκούς εκεί ! Τήν καρτερω χρόνον, καιρό να τήν ιδώ έτσι φορτωμένη σαν πολυέλαίο και ζωγραφισμένη τήν κερασία μας, και θα καθίσω να τήν λιμπίζομαι από μακρούα !

Θέλετε φάτε και σεις, θέλετε τραδηχθήτε να με βλέπετε. Άν θέλης, μου λέγει να μ' άκούσης, πάρε και συ τήν ίδια απέφασί και κήθησ να χορτάσης κεράσια, άλλα χωρίς ν' άνοίξης κανένα ! Ξέρεις πως δεν είνε τίποτε στέν κόσμο που να μην είνε γεμάτο μερόβια. Άν σιχαίνεσαι κανένας έτσι, δεν πρέπει να τρώη τίποτε. Κάπου διάβασα πως ή μεγαλύτερη άρρώστεια στον άνθρωπο είνε ή ύποψία και περισσότερο πεθαίνει κανένας από τόν φόβο παρά από τόν κακό που φοβείται. Βάλε με τόν νοϋ σου πως δεν έχουν τίποτε, κ' έγνοια σου, δε θα μετανοιώσης, ούτε θα πάθης τίποτε.

Μ' άρσε ή συμβούλι τής και στράθηκα κ' εγώ στα κεράσια, καταφέρμα και τή μικρότερη αδελφή μας και τήν πήραμε με τόν μέρος μας.

Ο Τάκης με τόν Κώστα τραδήξαν για τήν κερασία της θεϊς μας, μία μεγάλη, μία ξέκλωνή, που ήταν εκεί στο συνορό μας με κάτι άγριοκόρασα άσπουλιάρικα που τά κοσούφια τά χαιρονταν.

Δεν τούς έφτανε να φάν από χαμηλά, μά για να δείξουν τήν άξιοσύνη τους, σκαρφάλωσαν στην κορφή.

— Αϊ ! και να σάς έβλεπε από καμμία μεριά ή θεία μας ! φωνάζει ή αδελφή μου.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τόν λόγο, κ' άκούστηκαν από μακρούα αι φωνές της θεϊς μας.

— Ποιά βρωμόπαιδα, ποιά χαλόπαιδα καθάλαρωσαν τήν κερασία μου ;

— Είμαστε μείς, θεία, τ' ανεψίδια σου, τής φωνάζει ή Κώστα, μη μάς καταραστής !

Η θεία ή Γιαννάκινα άκουσε δεν άκουσε, όλο μουρμουρίζοντας τραβούσε για τήν κερασία της, και τ' αδέρρια μου σα βρεμένες γάτες κατέβαιναν τά κλωνάρια της, ντροπιασμένα κ' άμίλητα.

— Οχι, φωρε παιδιά, δε σάς είδα που είσαστε σεις, είπα μην ήταν τίποτε ξένα. Δέ μου λέγάτε που θα ρθήτε ; τούς λέγει ή ζυγάωμε.

— Ως τόσο, κυρθεία, τες φάγαμε τες βροισίεσ, ως πούμε και κατά λάθος και άθελα, τής λέγει ή μεγάλη.

Ο μικρός, πιδπειρατάρης, σα δεν είχε τίποτε άλλο να τής πη από τόν θυμό του :

— Τ' άμπέλι σου, Κυρθεία, φορτωμένο στα φύλλα είνε, τής λέγει.

Αυτή δεν τόν κατάλαβε.

— Που σταφύλια, παιδί μου ! Στη χάση και στην πιάση βρίσκεται κανένα. Ποιδε να τόν δουλεύση τ' άμπέλι, για να κάνη !

Τόν βράδυ στο τραπέζι, τά μολογήσαμε όλα, χαριτί και καλαμάρι, στον πατέρα.

Η Κυραμάνα μας περάχθηκε πολύ με τή συννύδα της.

— Είδες εκεί τήν κακόφυχη, έλεγε, να βριστ, τά παιδιά για τά παληκοπέρασα ; Τά είδε αυτή και τά γνώρισε, κ' ως κινήθηκε ύστερα πως έκανε λάθος... Και τί θα τάνε τα κεράσια, μήπως έχει τά παιδιά να τής τά φάνε ; ένας κρούκος είνε. Πάτε πως έχει τήν κακία μέσα στην καρδιά της και δε μπορεί να τά ιδη τά παιδιά ! Ύστερα μήπως πήγαν σε καμμία ξένη κερασία ; Στην κερασία του παππού τους πήγαν. Για πούνον άλλον από τ' άγγόνια του τή φύτεψε ή μακαρίτης ; Να τή βρω και να δητε πόσα θα τής ψάλλω...

— Αϊ, Αϊ, μάνα ! τής λέγει ή πατέρα μου, πήρες δρόμο βλέπω με τή συννύδα σου, και δεν πρέπει να μαλώσετε τώρα στα γεράματα. Δεν είνε έτσι όπως λές, τού καταφρονείται τού καθένός όταν τήν παιράζουν, θέλις ξένοι, θέλις δική άν ρωτάς, πειράζεται κανένας περισσότερο από τούς δικούς του.

Και γυρίζοντας κατ' έμας :

— Να σέβαστε, μάς λέγει, κάθε πράμμα που δεν είνε δικό σας και να μην απλώνετε ποτέ χέρι στο ξένο, όσο μικρό κ' αν είνε, ως είν' άκόμα και τ' αδελφός σας, ως είν' άκόμα και για πέταγμα. Τόν μεγαλύτερο κακό που γίνεται στην ψυχή εκείνου που τού παίρνουν ή τού κλέφτουν ή τ' αρπάζουν κάτι τι, δεν είνε τόσο γι'

αυτό που χάνει, όσο γιατί πληγώνεται στο φίλοτιμο. Τι μ' έπληραν έμένα, λέει με τόν νοϋ του, για κανένα χαμένο που να μην μπορώ να φυλάξω τόν βίο μου ; γιατί να μου κάνη αυτός τόν έξυπνο ή τόν παλληκαρά και να μη με λογαριάζει και μένα ; Κ' έτσι άρχισουν αι κατάρεις, αι βροισίεσ, τά μαλώματα, οι δαρμοί και σα ύστερα τά δικαστήρια, και καμμία φορά άκόμα χειρότερα... Άν ρωτούσατε πρώτα τή θεία σας, για να πάτε στην κερασία της, χωρίς άλλο θα σας έδινε τήν άδεια και θα τόν είχε και για καμμάρι που τήν σέβονται τ' ανεψίδια της, και θα τόν μολογούσε και στες γειτονίεσ πως είνε ποικιλή για σας και σας αγαπάει σαν τά μάτια της, γιαν είστε φρόνιμα και γνωστικά. Ύστερα, για να σας πη πως δε σας γνώρισε, θα πη πως σας ζήτησε και συγχώρησι ή καϊμένη, που ήταν δικό σας χρέος να τόν κάνετε.

Αφού έφυγε ή πατέρας μας,

— Αϊ, Τάκη, ρωτάει ή αδελφή μου, δεν ήταν καλύτερα να καθόσουν και συ μαζί μας ;

— Δέ μπορούσα να φάω εγώ τά βρωμοκόρασα σαν εσάς, τής άπαντώ.

— Τά βροισίεσ καλύτερα τά βρωμόπαιδα από τά βρωμοκόρασα ; τού λέγει εκείνη γελώντας.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΟΙ φίλοι μας έρωτων διατί φέτος, παρά τήν συνήθειάν μου, δεν τούς έκαμα απόμη λόγων δια τά άθηναϊκά θεάτρα και τά θεάματα εν γένει τού καλοκαιριού.

Οι Άθηναίοι βέβαια τά ξέρουν. Αλλ' όσοι ζουν εις τας άπαρχίας και εις τόν έξωτερικόν, θέλουν πολύ να τά μάθουν. Διότι με τόν ζωηρότερον ένδιαφέρον παρακολουθουν αυτού από μακράν, — οι Άθηναίοι δεν τόν φαντάζονται ίσως, — τήν ζωή των Άθηναίων, που τόν βναιρόν των είνε να τήν έξουσιν, να τήν άπολαύσουν, άργά ή γρήγορα, μίαν ήμέραν. Άλήθεια, ή παράλειψίς μου είνε άσυγχώρητος. Έπρεπε να τούς πω πως περνούμε φέτος εις τας Άθηνas τόν καλοκαίρι μας. Τόν μόνον που ίσως με δικαιολογεί, είνε... ότι τόν περνούμε όπως πάντα !

Τίποτε, πραγματικώς, τόν έκτακτον και τόν έξαιρετικόν. Τά ίδια και τά ίδια. Ζίστη μετρία τήν ήμέραν, βροσία άρκητή τήν νύκτα, και θεάτρα μικρά μετά

μεγάλων, μέσα εις τήν πόλιν και εις δια τά περιχώρα. Θέλετε, δια περισσότερο, να τά μετρήσωμεν ; Νέα Σκηνή, θεάτρον Κυβέλης (πρώην Βαριετέ), Άκτινόν θεάτρον (πρώην Τσόχα), θεάτρον Συνατάματος, Όλύμπια (πρώην Άργιώτη), Άλάμπρα, Άθηνάιον, Άπόλλων (αϋ Μεταξουργείον), θεατρική Όθησείου, Καραγκιόλης Δεξαμενης. Δέκα τόν όλον ! Αλλά πρέπει να προσέσωμεν εις αυτά ένα κινηματογράφον του Ζακπείου, δύο κινηματογράφους του Συνατάματος, τόν θεάτρον του Φαλήρου, που θα έργάζεται κάπου κάπου, και τόν θεατρική της Άλυσίδας, που έργάζεται νυχθημερόν. Μάς κάμνουν δεκαπέντε θεάματα ! Μά τήν άλήθειαν, ή Άθηναίος ξέρει που να περάση τόν βράδυ του, και αν κάποτε δεν έστρέψ, είνε... από άμηχανίαν έκλόγης.

Έννοείται, ότι τάθηναϊκά θεάτρα τόν καλοκαίρι είνε παλλών και ποικίλων ειδών : Καραγκιόλης, — τόν όποιον, σήμερώσατε, τιμή δια τής παρουσίας του ή καλλίτερος κόσμος, — άνδρείσκια, — τού περιφήμου Κοινοσιώτη, τά όπεία κάποτε προτιμώ από ζωντανούς ήθοποιούς, — έλληνική όπερέττα — με τήν θαυμασίαν Κολιδά, ή όποία χαρούεσσα προχθες εις τήν σκηνήν, έπασον ή καϊμένη κ' εγάλλε τόν πόδι της, — ιταλική όπερέττα εις τού Άρνιώτη, και ελληνικόν θεάτρον, ελαφρόν και σεβαρόν, εις τήν Νεάν Σκηνήν, εις της Κυβέλης και εις τόν Άκτινόν. Αυτά τά τρία θεωρουμένη τάριστοκρατικώτερα : Τά άλλα είνε μάλλον λαϊκά.

Και εξ αυτών τόν πλέον πολυδύναστον είνε τόν Άθηνάιον, τόν όποιον διδαι «Αθλίους», «Περιπλανώμενον Ιουδαίον», και παρόμοια έντυφώματα του λαού και των παιδιών.

Αλλά καθαυτό δια παιδιά θεάτρον δεν ύπάρχει. Και αυτό είνε μία μεγάλη έλλειψις. Κάθε βράδυ, εις όλα τάθηναϊκά θεάτρα, με ή, τιδήποτε θεάμα, και εις όλους τούς κινηματογράφους, βλέπει κανείς άγόρια και κορίτσια των τριφερώτερων ήλικιών. Σπανίως δε τόν θεάμα είνε από εκείνα, που εμπορεί κανείς να πη ότι δεν βλέπτουν, και άνοχη σπανιώτερα από εκείνα που ώφελούν... Δεν φαντάζεσθε, αγαπητοί μου, πόσον λυπούμαι και πόσον άγανακτώ... με τούς γονείς, όταν βλέπω τήν νεολαίαν της πρωτευούσης να διαφθείρεται εις τάθηναϊκά θεάτρα, όπου συχνά διδονται έργα επίβλαβή και δια μεγάλους. Και ή τούπος διαμαρτύρεται καθημερινώς. Άλλ' αυτό πλέον καθήγησε μία συνήθεια, μία κακή άθηναϊκή συνήθεια, κατά της όποίας δεν ίσχύει ούτε συμβουλή, ούτε παραινεις. Μόνον όταν θα γίνη ένα καλόν, ελκυστικόν θεάτρον, έπιπτόδες δια τά παιδιά, τά άλλα θα μείνουν δια τούς μεγάλους.

Σελις ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

Όταν δ' άνεμος φυσάει και η θάλασσα βογγά υποκώφως...

Μοψ φαίνεται, ότι βλέπω ακόμη το σπίτι της ακροθαλασσιάς...

Εκείνη η κυρία είχε η μαμιά μου και το κοριτσάκι...

Γι' αυτό και τώρα, όταν άκουα τον άνεμο να φυσάει...

ΟΙ ΑΛΙΕΙΣ

Ημέρα άφαιστάτη, η θάλασσα είναι ως απέραντος πράσινο τμήμα...

Οι αλιείς εις την παραλίαν έδοντες, επιβλέπουν τας τελευταίας προετοιμασίας...

Όλα έτοιμάσθησαν... Μετά τους τελευταίους αποχαιρετισμούς...

ΠΛΥΝΕΙΑ 'ΕΛΠΙΣ

Ροια! φώταροι αδάμαντες, ακοιμητα δρυματα...

ΔΥΣΙΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Η Σελήνη δούει. Όλίγον κατ' όλίγον κρύπτεται...

Την άπενίξω και μου φαίνεται ως άνθρακος...

Ό Σελήνη γίνου άγγελιαφόρος και φέρε εις τα προσοχή ταυτα όντα...

Νυμφαία

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ Ο ΚΥΚΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΛΙ

Ό κάβουρας ό κύκνος και τό χέλι. Έκάνανε μιá μέρα συμφωνία...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΑΚΙ

Μέσα σ'ότο ώρατο τό χρυσό κλουδάκι, Έχω φυλακίσει...

Και τό βράδυ πάλι 'Ήσυχο κοιμάται...

Κ' έτσι πάντα μένει Σ'τό χρυσό κλουδάκι...

ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Κατά την διάρκειαν του πολέμου του Τράνοβαλ...

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΥ

Ένας άνθρωπος πολύ εύπιστος, έλεγεν ότι δεν είχε καμμίαν ύπόληψιν...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΧΩΡΙΚΟΥ

Χωρικός τις εξομολογήσεται, ότι έκλυσε του γείτονός του εν άρνιον...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος: — Ό πατήρ... Ό δούτικώς πώς κάνει; Ό μαθητής, μετά σέβην...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38, οδός Εδουρίδου την 5 Ιουλίου 1911

ΕΙΣ τό προσεχές φύλλον, έπιπέω, Παμφώς...

Σου έστειλα τό βραβείον, Αεροναυτοπούλα...

Καλό ταξίδι, Ζαρίτη, αν πράξης από τας...

Βασίλισσα του Χρυσού, σε συγχαίρω διά τό πρώτον βραβείον...

Συγχαίρω Αύρα, κατά λάθος εις τό 28ον φύλλον...

Ε, πόσον θα βαστάξη, και αυτή! Ούτε εινε άνάγκη...

Απόδότηρο Σούλι, σε συγχαίρω διά τό άριστον...

Τό Αρχιζέλιον έπέρω ζήσια εις τας εξετάσεις...

Ό Όθρον με πληροφορεί ότι εις τό Δραγάτιον...

Συγχαίρω Αύρα, κατά λάθος εις τό 28ον φύλλον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

ΕΙΣ τας εξετάσεις σου έδημοσιεύθησαν με τό ψευδώνυμον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

ρα (και όχι Συριανή Ναυτοπούλα ως έτυπώθη...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Ευχαριστώ τούς φίλους της: Έθνικόν Πόθον...

Κάποια νήσος θά χαθή
 Κ' ἄλλη θά φανερωθῇ.
 *Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Φιλοκάτερος Σαμῆος

313. Δημιῶδες Ἀίνιγμα

*Ἀπὸ πάνω σάν τηγάνι,
 *Ἀπὸ κάτω σάν μπαμπάκι,
 *Ἀπὸ πίσω σάν φαλλίδι.
 Τί εἶνε;

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καίμαρ τῶν Γονέων

314. Μωσαϊκὸν

*Ἡ Πάρος, ἡ Κάσος,
 *Ἡ Νάξος κ' ἡ Ἴος,
 *Μαζί τὸν κ' ἡ Χίος,
 *Ἀπὸνά τὼν γράμμα δαναεῶν
 *Κ' ἐν ἄλλο νησί σχηματίζου.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχρου

315. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

= Σύνδεσμος.
 = Ἠπειρός.
 = Ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδον.
 = Βαθύς.
 = Μετοχή.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν.
 Καθέτως καὶ ὀριζοντίως τὰ αὐτά.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἰματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα

316. Ἀστιά

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

* Ναντικατασταθὸν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμῶν ὅπως ὥστε νάναγνυσκονται: καθέτως, πηρόν, ὀριζοντίως ἥρωσ τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως, διαγωνίως δὲ ὑπερερῶ καὶ Γίγας παροιμιώδης.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θότου Τραβέλλα

317. Ἀμροστικὴ μετὰ Ποιήτης Ἀμροστικίδος

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δευτερόν τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ ὀβτὼ καθέξῃ, θηρίον: 1, Οὐράνιον ὄν. 2, Σχολικὸν ἐπιπλόν. 3, Δοχετόν. 4, Ἐπιθέτον. 5, Νῆος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἑλληνικὸς χορὸς.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Καλοῦ Σαμαεῖτου

318. Φωνηεντόλιπον

νν - γνν - π

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κυδανάρου

319. Γρίφος

ον Ε Ε
 ον Ε Ε
 ον Ε ομι Ε Φ τί; Κῶς
 ον Ε Ε
 ον Ε Ε

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Πόδου τῆς Κρήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

208. Ἡσίοδος (εἰς, ἡ, ὄδος). — 209. Μηλός - ἥλος - μῆλον. — 210. Πάδος - Πάρος. —

211. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ - πρὶν πενιάσων μαγερεύων.

212. Π Α Α Δ Ο Σ (οὐρά, Ρόδος, ἔλκος, δόρυ, ἄλως, λίκος, Σύλλας.) —

Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α 214. ΧΙΜΑΙΡΑ (ΧΙΛῆ, χαΜΑΙ, ἡ-μεΡΑ.) — 215. Ἄ-ζουρα, πολλά, λέλει

ἄλγια. — 216. Ἡ-σὺς ἐν τῇ ἐρώσει (ι εἰς χι-ς ἐν τῇ ἐν ὡς-η.)

ΜΙΚΡΑ ἸΓΓΕΛΙΑ

Παύς ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἐνεκεν ταξαζεδίου.

Μυροῖνη Ἀλεπουδέλη (1Α', 95)

Ἀναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι Πειρατικῆς Συλλογῆς ἢ «Ἄδρα» Καλαμών: Δούκισσα τοῦ Ἀόντου, Χαλκίδος: Πολικὸς Ἀστιά, Ναυκλίου: Ἐθιυχῆς Φαρῶς, Πόρ-Σαῖδ: Θάλλων Ρόδου. — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι: Πατρῶν, Κερκύρας, Ζακύνθου, Καφαλληνίας, Τριπόλεως, Ἀρπίσης, Τρικάλων, Βόλου, Μεσολογγίου, Σύρου, Κατρου, Ἀλεξανδρείας, Χίου, Σμύρνης, Κων/πόλεως, Ἰωαννίνων, Σόφιας καὶ λοιπῶν πόλεων ἐσωτερικῆ καὶ ἑξωτερικῆ.

Ζητήσατε καταστατικά. Διεύθυνσις: Γ. Ν. Γεωργόπουλον, Φίλωνο; 84, Πειραιῶ. Αἱ Δεσποινίδες: Ὁρειωπόλων Φυγῆν, Νοταρᾶ 95α, Πειραιῶ. (1Α', 99)

ΕΒΔΟΜΗΜΗΡΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 30 ΦΥΛΛΟΥ

[18ῆ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 257]

ἈΘΗΝΑΙ: Εὐγενία Αμπαδαρίου, Ἀλέξ. Κ. Μωραΐτης, Σοφία Βλαχοπούλου, Ἀλε. Ν. Δελαγαμάτικα, Ὀρεσόν, Ἐλ. Γ. Γεωργιάς, Γ. Κ. Κιάπης (23-30). Ἡ. Σ. Κανέλλη, Κ. Γ. Μπατίκος, Δρόσος τῆς Πρωίας, Γ. Α. Μυροῦδης, Παμφίλος. ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Κούλα Ἡρ. Κατσιμαντῆ, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεράτου, Ἀττιχά Ἀδύος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ἈΝΑΡΤΗΤΑΙΝΗΣ: Ἰουλία Μιχαλικοπούλου. ΒΟΛΟΥ: Π. Π. Παροικουπόπουλος. ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρύφων Π. Καθαρίνας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Ν. Γιαννούσης, Ν. Α. Κακούλης. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσκασία Ἀνθ. Πολακίνοῦ. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Δημ. Ν. Πετροπούλου. ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Στ. Στ. Παπασιμάτης, Ἀθ. Γ. Καταρῆς, Παπαπέτσος. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μαρία Ἀν. Καλακοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Γ. Φαρμακίδης. ΠΕΡΙΟΥ: Ἀθανασιοπούλα, Δ. Π. Βαρελιώτης, Μαρία Π. Βαρελιώτου. ΣΚΥΡΟΥ: Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Γ. Γ. Φωμῆς, Σ. Α. Βουλαράκης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἐλένη Δασκαλάκη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ἈΝΗΥΠΟΔΕΩΣ: Στέφ. Γ. Βεργίδης. ἈΔΑΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἐργάνη. ΕΙΡΗΤ-ΕΔ-ΣΑΠ: Ἰουλία Γ. Πολυταρίδου, Ἀντωνίος Γ. Πολυταρίδης. ΒΟΥΔΕΛΕ: Γ. Κ. Μαργαλιός. ΒΟΥΡΑΩΝ: Ἀναστασίου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσμήνη Γ. Τραβέλλα (23), Ν. Δ. Δασκαλίδης (29). ΚΩΝΗΠΟΔΕΩΣ: Θεόδ. Μ. Μανωλίδης (23), Ἀψε-Σβίος. ΔΕΥΚΟΣΙΑΣ: Πόθος τῆς Κύπρου (29). ΜΙΤ-ΘΑΜΗ: Χρ. Γ. Παπᾶς. ΠΟΡΤ-ΣΑ-18: Γ. Χαλαμουντάνης. ΠΥΡΡΙΟΥ (Βουλγαρίας): Δ. Π. Μουτσιουμάνης (23, 29). ΣΗΤΕΙΑΣ (Κρήτης): Γ. Ν. Τριβάνης. ΣΟΥΡΜΕΝΩΝ: Π. Χ. Λογγινίδης (20)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων δόθη τὴν λύσιν τὰ ἐνόματα εἰπέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκηρωθήσαν ὁ εἰς ἑξ ὄσο: ΣΥΣΦΑΝΟΣ Γ. ΠΕΡΙΛΗΣ ἐν Ἀνδριανουπόλει καὶ Σ. Δ. ΒΟΥΔΑΓΑΡΙΔΗΣ ἐν Σκόδρῳ, οἱ ὅσοτοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκατὸς ἀπὸ 1ης Ἀυγούστου. Πλεονάζουσι δὲ 1,00 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστελλόμενοι ἔσονται δεκαέκκτου τῆς λύσιν δὲν ἀναρροῦνται, ὅσοι οἱ ἀποστελλόμενοι πεντάλεπτον ἀπὸ δεκαλέπτου. (Ρωμαιοποίηση ἀθροιστικῶν 10 παρὰ 1908) καὶ με 5 λεπτῶν ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματισμὸν 30 παρὰ.)

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ ;

Πῶς ἀλλέως, παρὰ ἐάν φροντίσετε νὰ προμηθευθῆτε ὡσφ τὸ δυνατόν περισσοτέρους

ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

τῶν ὁποίων λεπτομερῆς Τιμοκατάλογος, τῆς μὲν «Βιβλιοθήκης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 24^{ον} φύλλον, σελὶς 195, τῆς δὲ «Διαπλάσεως» εἰς τὸ 25^{ον} φύλλον σελ. 204, στέλλεται δὲ καὶ ἰδιαιτέρως τυπωμένους πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΙΑ ἄλλα ἀναγνώσματα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τοὺς θαυματίους αὐτοὺς τόμους, εἶνε τόσοσν ὠραία, τερπνὰ καὶ ἐπαγωγὰ, ὡστε εἰς μάτην θὰ ζητήσετε καλλιτέραν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν καὶ διασκέδασιν ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ.